

ordnet Sagerne imellem sig, egentlig angaaer ham — erklærede igaar, hvis jeg har opfattet hans Øtringer rigtigt, at der endnu ikke var nogen Trang til en saadan Lov, at der ikke var Noget i det virkelige Liv, der gjorde en saadan Lov ønskelig, end ikke for Disfenternes Bedkommende — i den Henseende afvige imidlertid den ærede Cultusministers Øtringer fra Justitsministerens. — og han ansførte tillige enkelte enestaaende Exempler, hvorved det netop skulde bevises, at der ikke var nogen Trang til denne Lov; da jeg selv har hørt at gjøre med et af disse Tilfælde, saa maa det være mig tilladt, nærmere at belyse det. Det forholder sig da ikke saa, at der ved det første Tilfælde indkom en Ansøgning om, at en hellig Brøder og en hellig Søster, som de kaldte sig, maatte blive viede paa en fra det Sædvanlige afvigende Maade; Sagen stod nemlig saaledes, at der forelaa en Indstilling fra vedkommende Autoriteter om, at det maatte paalægges Lov, der levede sammen, under Band og Brøds Straf at entholde sig fra hinanden, uagtet de af Gud, som de ansaae for deres Præst, vare blevne viede, — i den Skikkelse forelaa Tilfældet, da jeg modtog det. Det vil være indlysende, at der var særegne Banfælgigheder forbundne med Administrationen, naar den Mand, der maatte gaae igjennem den, ikke kunde stemme med de gjældende Love, og naar man saaledes i denne Mellemtid ad den reent administrative Vej maatte søge at lempe Tilfældenes Behandling efter de Grundsatninger, som man var overbevist om vilde blive gjorte gjældende i selve Lovgivningen. Man kunde nu vel i dette ene Tilfælde bestemme, at de under Band og Brøds Straf skulde forpligtes til at entholde sig fra hinanden, uagtet de i deres indre Sind og efter deres Samvittighed ansaae sig for rette Ægtefolk at være; men derom kunde der ikke være Tale, og derom har der heller ikke siden den Tid været Tale. Man kunde bruge forskjellige andre Udveie. Een Udvei var at lade dem leve sammen og ikke skride videre ind; dette havde imidlertid sine Banfælgigheder. For det Første var det for selve Samfundet en Forargelse, og det gav end hyderligere Forargelse, at man skulde vedblive at lade denne

Forargelse bestaae; det var altsaa Noget, som for den offentlige Morals Skyld ikke syntes at være tilraadeligt. Man kunde benytte en anden Udvei, nemlig den, at man anerkjendte den Sect, hvortil de hørte — en Udvei, man altid kan gaae ved Behandlingen af sige Tilfælde, saasnart den Sect, hvorom der var Tale, talte et vist Antal Medlemmer — og altsaa tillige ansaae de kirkelige Handlinger, de Vielser t. Ex., som de foretog, for gyldige; men herved bereder saavel Administrationen som Lovgivningen sig store Banfælgigheder, thi den lille Sect, hvortil de omtalte Lov hørte — og som egentlig er en Afspadning fra Baptisterne, thi disse Sectar ere uhyre frugtbare, de faae megen Afkom og mange forskjellige Fjergreninger, som ofte løse sig op i smaa særskilte Samfund, der staae meget fjendtlige over for hverandre; vi see jo nu, hvorledes der er tydske Baptister og danske Baptister, det vil sige Nogle, der anerkjende Menigheden i Hamborg, og Andre, der ikke gjør det — er, saaledes som et æret Medlem allerede har oplyst, af en sær fanatisk og sværmerisk Natur — jeg vil ikke sige i dens Levemaade, men i dens Anskuelse — den betragter, saaledes, som han jo har anført, Lærerne i Folketirken paa en noget synderlig Maade, og alle dens øvrige Anskuelse stemme overeens dermed. Der blev saaledes ingen anden Udvei, end at man maatte søge at skaffe dem Afgang til de borgerlige Rettigheder derved, at man ad den borgerlige Vej anerkjendte det af dem indgaaede Ægteffab for gyldigt, og det var ogsaa den Vej, som Administrationen dengang søgte at betrede, og til at betrede denne Vej var der endnu en anden Grund. See vi nemlig hen til andre Lande, saa see vi, at en af Grundene til det borgerlige Ægteffab er de store Forviklinger, som opstaae ved de blandede Ægteffaber, naar Manden hører til en og Konen til en anden Kirke, og disse forskjellige Kirker opstille saadanne Fordringer, hver til sin Part, at det bliver dem umuligt at blive viede i nogen af de Kirker, hvortil Bedkommende høre; for nu at komme udenom alle disse Banfælgigheder er det, at Staten griber ind og anordner saadanne borgerlige Ægteffaber, hvorved alle disse Klipper og